

GABRIELA ZĂVĂLAȘ-ANGHEL

S-a născut pe 25 iunie 1947, la Lipovu (județul Dolj). A absolvit, în 1966, Liceul „Alexandru Odobescu” din Pitești. A debutat cu versuri în 1995 la revista „Politica”, publicație la care a colaborat ulterior cu pamflete și satire politice versificate.

Debutul editorial al Gabrielei Zăvălaș-Anghel a avut loc în 2004, cu volumul „Flacără violet-albastră”.

Alte volume publicate: „De ce iubim bărbații” (2006), „Efectul razelor de lună asupra galoșilor de gumă” (2006), „Sunt obscură dar mă tratez” (2007), „Angoasă dulce-amară” (2015). Gabriela Zăvălaș-Anghel este membră a mai multor cenacluri, precum Cenaclul „Liviu Rebreanu”, Clubul AMA, Clubul Societatea literară, Clubul Cafeneaua literară, Cenaclul Destine, Cenaclul Literatorul, Cenaclul Ministerului Internelor și Reformei Administrative, Cenaclul Centrului Cultural Jean Louis Calderon și Salonul Literar Katharsis.

PEISAJ AUTUMNAL

Într-un balet fanat
Brumar cu șofran dat
Plouă frunziș abund
În joc spiral, rotund,
Prin parcuri, pe alei,
Din rămuriș de tei
Plopi, zarzări și arțari
Dezgoliți gri, solitari
Dar goi cu maiestate
Ce-n verticalitate
S-or criogeniza
Iarna vor iriza
Înveșmântați în nea
Din pură catifea.

STEAUA

Stea ce-n hău te prăbușești
Și finalul îl vestești...
Ai și tu pe mosor ață
Să-ți mântui de piatră față
Te desprinzi, luneci rapid
Cu viteză de bolid.
Doar o clipă te zărim

*Independența
prin Cultură*

Următoarea ne mahnim.
Este ca și cum n-ai fost
Astfel e și-al nostru rost
Al tău volatilizat
În neant te-ai dispersat
Praf celest și-e chipul mic
Timpul nost', infim, nimic...

SELENA

Absconsă precum e runa
Ne contemplă din nalt' luna
Peste bucurii, durere
Luminează cu putere
În răceala sa gigantă
Are-o tandrețe vibrantă.
Conturu-i rubensian
Și-l expune magistral
În imperiul sideral.
Siderați de cine a călcat-o
Înainte dumnealor
O enigmă cu fior.
Urmele ce-au observat
Foarte cert au indicat
C-antier și-altcineva
A pășit pe scoarța sa.
În spațiu spun c-ar fi lansată
De o minte elevată...
C-ar fi artificială
Și pe dinăuntru goală.
Etalând însă grandoarea
Vieții îi e piper și sarea
Influențele-i ciudate
I le suportăm pe toate..

MAREA NEAGRĂ

Te-am regăsit mitică Neagră Mare,
Tot transparentă, tânără-n ferveare.
Geografia vieții mi-a mai săpat un rid
În anul ce s-a derulat în vid.
Ai rămas tumultoasă, jună, de poveste
Afrodita cu plete spumoase pe valuri
în creste
Un templu de miraje, zână bună,
Spumantă, bleumarin, vălurită stăpână,
Astrului soare îi ești o oglindă
Azuria boltă o cuprinzi în tindă...
Ești calmă și albastră, zbuciumată
Miracolul ce la țărături ne cată.
Mulțime păsări ai drept companioane
Melci și meduze, alge, scoici minione
Rebelă briza îți răvășește valul

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*

Nisipul strălucește precum cristalul;
Zee, nemuritoare-n splendoare cât zece
Ce ne încălzești fiind, perpetuu rece.

FLORAR

Natura-i înveșmântată de sărbătoare
Și crengile abundă-n floare
Fulguie cu petale delicate
De un alb imaculat sau pastelate
Vântul rebel, primăvăratec
Le poartă-n dans, le ninge nebunatec.
Strălucitoare e întreaga atmosferă
Ca o imensă, odorizată seră.
Anotimp, miraj al epurării
Ce ne uimești cu transparența zării
Ne cureți sufletul cu cerul diafan,
Și ferești în fiecare an
Cu un tonus regal și energie de titan.

FILOZOFICALĂ

Miriade generații au succedat pământul
Și toate ca pe frunze spulberatu-le-a
vântul
Întoarse sunt în huma de oale și ulcele
Iar sufl etele acelea poate migrează
în stele
Sau or fi reîntrupate în veșnici muritori
Filozofi a Terrei generează fl ori.
Viața ce pulsează, doar aparent defunctă
Din iarnă în primăvară în vegetale-ncântă.
Se afi rmă deasemeni că naști spre a muri
Și mori spre a te naște, dictonul cucerii...
Este consolator să aibă o rațiune
Decât destinul nostru-nihil-ca noțiune...

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*